

Masarykova univerzita

Fakulta sociálních studií

Katedra environmentálních studií

Štěpánka Michalíčková (UČO 450520)

Environmentální studia – Bezpečnostní a strategická studia

Bakalářské studium

Imatrikulační ročník 2015

Reflexe Alda Leopolda

Úvod do filosofie pro environmentalisty (ENS 115)

V Brně 22. 11. 2015

Na začátku textu Leopold hovoří o etice z ekologického a filosofického hlediska. Filosofická etika je jasná a ta ekologická více méně také. Je to omezení chování, které je vyvíjeno za účelem přežití. Etika není jenom o vztahu lidí a společnosti jako takové, ale také o vztahu člověka a naší planety. Což zahrnuje zvířata, rostliny, ale i vodu, půdu, vzduch atd. Lidé ve společnosti si to bohužel neuvědomují, což sebou nese závažné důsledky. Etika země tedy úzce souvisí s ekologickým vědomím.

Leopold se zabývá rozšířením povědomí o ochraně přírody, které samo o sobě ale nestačí. Je třeba změnit i obsah tohoto „učení“. Lidé si zvykli na vlastní pohodlí a nemyslí dopředu, jaké to bude mít následky. Žijí teď a tady a co bude za 100 let, u některých případů i mnohem dříve, je nezajímá. To už tu nebudou, a tudíž je jim to jedno. Na jednu stranu to chápu, je to způsob jak si nezatěžovat hlavu problémy, které stejně sami o sobě nevyřešíme. Někteří lidé mají větší problémy, než se starat o to co bude, až tady nebudou. Je to ale samozřejmě špatný přístup. Všichni víme, co se stane, až se budeme takovýmto způsobem chovat všichni. Nepřijde to naráz, ale zajistě se nám to nevyhne. Je třeba, aby každý alespoň malým dílem přispěl k zachování nebo i vylepšení současného stavu kolem nás.

Dříve se kladl příliš velký důraz na ekonomickou hodnotu zvířecích druhů, dnes se ví, že to nikam nevede. Rozumnější podnět pro záchranu druhů je ten, že všechny druhy jsou součástí systému a neexistuje důvod, který by nám dával možnost je ohrožit na existenci. Toto ale bohužel většina z nás nechápe. Každý v přírodě má svůj vliv a hodnotu. Možná jsou nepatrné, anebo je jenom nejsme schopni zaregistrovat. Druhy jsou spolu provázané a tím, že ohrozíme jeden, jako řetězovou reakcí se ponese ohrožení dalších a dalších druhů. Vymizení může vést k závažnějším důsledkům, které si nejsme schopni uvědomit. Kdo může s jistotou říci, že v budoucnu nebudeme ten a ten druh potřebovat pro „správný chod přírody“? Příkladů Leopold uvádí spoustu. Například případ s mokřady, které se zdáli jako nevyužitelné, tudíž byly zničeny. Dnes se naopak lidé snaží místa marně zavodnit pro ondatry pižmové, které bez svého přirozeného prostředí vyhynou.

Leopold uvádí příklady míst, kde zásahy do přírody ve velké míře neškodily. Jsou to například právě západní Evropa nebo Japonsko. To, že jsme na tom v celosvětovém měřítku relativně dobře, nás nesmí uspokojit. Kdo nám totiž může zaručit, že se s dalšími zásahy a změnami příroda znovu tak dobře vypořádá?